

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Larsen, Thøger.; Thøger Larsen.
Titel Title:	<u>Jord : Digte</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Lemvig : i Kommission hos Christian Sønderby's Boghandel, 1904
Fysiske størrelse Physical extent:	62 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

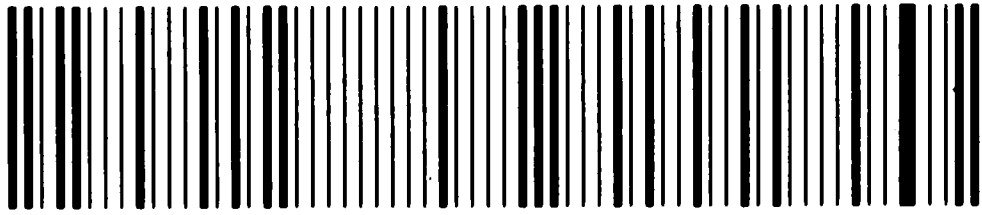
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53-208

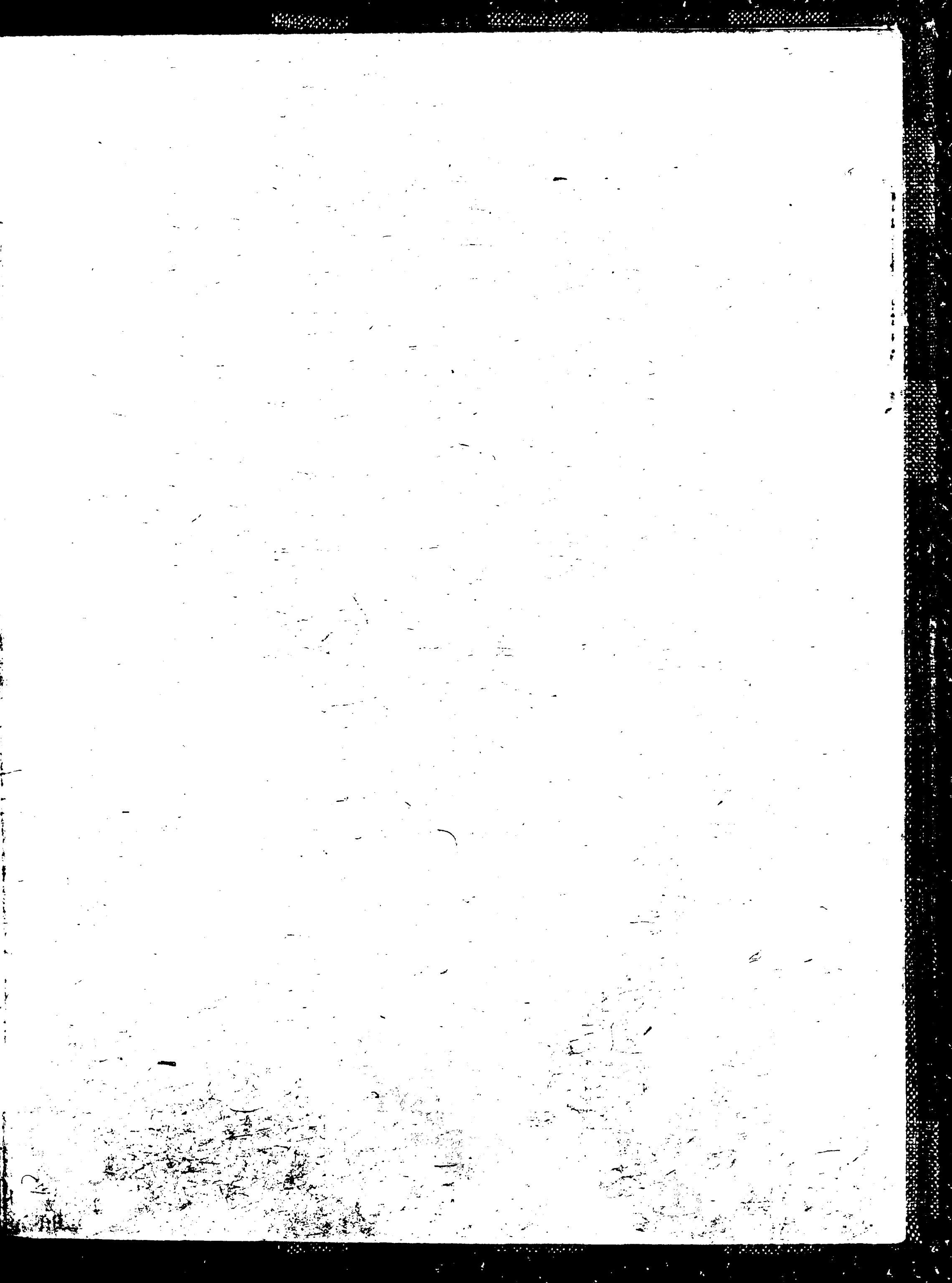
Eks L.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 07494 4

THØGER LARSEN

SORD
Digte

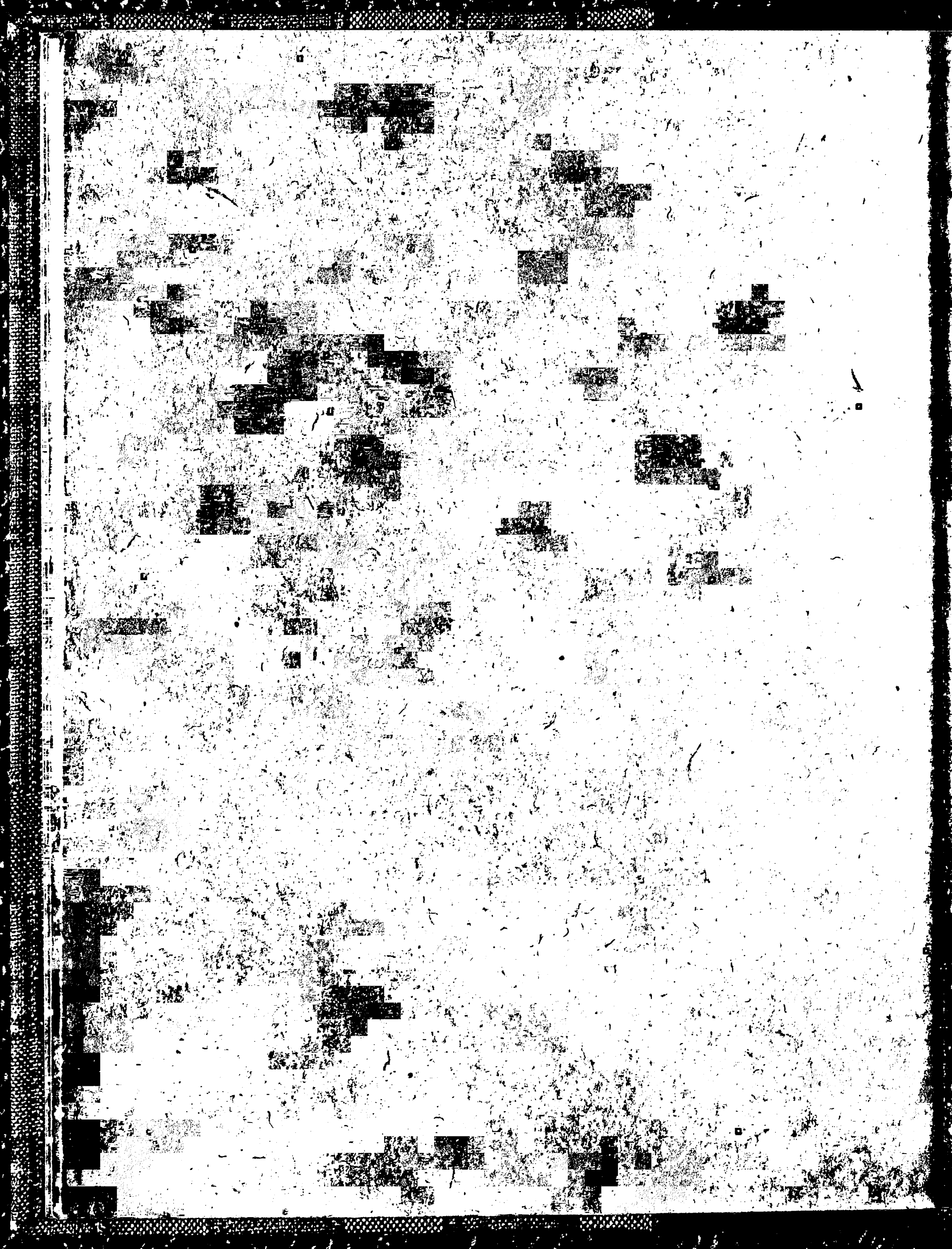

L e m b i g
Kommission hos
Christian Sønderby's Boghandel

1904

THØGER LARSEN

SORD
Digte

Lembig

Kommisjon hos
Christian Sønderby's Boghandel

1904

X

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

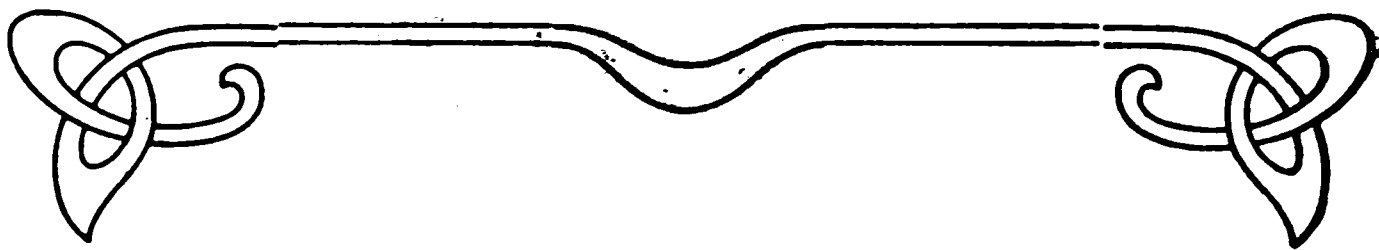

Trykt i Lemvig Bogtrykkeri.

H. 100

Jord

Vor Moder Jord.

(Bed Indvielsen af Harboøre Forsamlingshus).

Er Kraften, hvorved Livet groer
af Verdens muldne Kloder,
en kærlig Gud og Fader vor,
er Jordens Muld vor Moder.

Uf Muld og Hav sprang Livet frem
i fjernt forglemte Tider.
Til Muld og Hav gaar Livet hjem
hvergang det Døden lider.

Vor Moder er saa skøn og streng,
saa gavmildt rig tillige.
Hun har sin Sal og Brudeseeng
midt i vor Faders Rige.

Dg bærer vi i Sjæl og Marv
vor Faders Billed ristet,
vor Moders fik vi og i Arv
og ønsker ej det mistet.

Det Barn, som Livet blev Gevinst,
det Barn, hvis Sundhed kendes,
det elsker ej sin Moder mindst,
men priser sig som hendes.

Dg naar vi siger: „Fader vor“ —
med Andagtstanke skære,
vi mindes og vor Moder Jord
med Tak og Pris og Ære.

Sommermorgen.

De svangre Mulde fjernt og nær
i Nattens Dugg var døbt,
og Himlen hvilte høj og stær
i svale Farver svøbt;
den hvilte som et Drømmersind,
der vaagner mer og mer,
der frem mod Lyset længes
og aner, før det ser.

Et Fuglenyn ad Høj og Dal
gled frem, men brodes snart
af Gøgekuk og Hanegal,
der varsled dybt og klart
om anet Morgen-Kildespring
bag Horisontens Rand,
om Dag for aabne Dines
Begær mod aabent Land.

Mens Østens Væter drømte tabs
i svangre Farvedrag,
og Nat gled vesterud til Havs
som Himmelsfygge svag —
blev Drømmen varm i dyb Nordost,
jog Rødme under Sky — —
af denne unge Rødme
sprang ud det guldne Gry.

Ved Vinduet.

Ved Vinduet sad jeg en Dag i Vaar
og saa paa min Moders falmede Haar.

Solen skinned, og Gøgen gol.
Min Moder sig hvilte en Stund i sin Stol.

Og Engen var grøn, og Himlen var blaa.
Kun svagt hendes Dine Farverne saa.

Og Træet sprang ud i den lysende Maj.
Men Moder var falmet og vaaredes ej.

Da greb mig om Hjertet Følelser milde:
Nu var det for hende i Livet saa silde.

Den Gang, hun var ung, da fødte hun mig.
Og siden hun falmet og vaaredes ej.

Jeg stirred saa højt, som Himlen sig hvalv,
men stille i Hjertet mig Graaden skjalb.

Jeg tænkte: „Du gode, du gamle Mo'r!
I Skjul har du virket som Myren i Jord.

„Fra Kinden var glat og Haaret sort
har du nuslet og puslet Livet bort.

„Du har nuslet og puslet saa mange Aar,
til dit Hoved fik mange hvide Haar.

„Til Smuld og Smaating bandt du din Færden,
at lægge mig tryggeste Grundvold i Verden.

„Saa hvil dig og glæd dig, gamle Mo'r,
før Nattesøvnen hos Moder Jord.

„Saa slip nu af Hænde Dagværk dit,
og lev engang stille og stort og frit“. — —

Men Moder hun drømte med Djne milde,
hendes Vaardag var slukt, og nu var det silde.

Hun havde med Smaatings-Nisserne stridt,
mens Aarene randt. Der var intet frit.

Hun havde sin smuldrende Gerning gjort,
mens Narene randt. Der var intet stort.

Hun havde med Døgnkævet brudt sit Snille,
mens Narene randt. Der var intet stille.

— — Nej, Baaren var sejlet sin Solskinsvej,
min Moder var falmet og vaaredes ej.

Hendes Tanker øste af Døgnlivets Kilde,
hun nusled og pusled, skønt nu var det silde.

Hymne.

De store Uhsets Vauder gaa
med Dæmring over Lande,
med Blæst fra friske Tankers Blaa
mod Dogmers døde Vand.
Det straal'er højt af Haab og Harm
i Vaudens Østerlide —
og Grønet spreder dejligt Skær
om hver, der faldt i Uhsets Hær
med blodigt Saar i Side.

Der fo'r saa mangen ensom Mand
sin egen sæere Færden —
med Sjæl, der slog som Baal og Brand
omkring den vide Verden,
saa Dagning randt for skjulte Dyb,
trods tusindaarigt Mørke.

Man mødte frem med Hadets Slud
at slukke slige Aander ud,
men gav kun Flammen Styrke.

Mens deres Liv i sluttet Sum
sig ud i Fortid fjerner,
de ses i Sagnets Himmelrum
som store Morgenstjerner;
mens deres Fjender inderst ind
i evig Glemsel glide,
de selv i Himlens Stilhed staar
og skinner gennem tusind Aar
i Aandens Dsterlide.

Pris være Styrken, de har spændt
mod Livets Løgn og Jammer!
De Sandheds Helligaand har tændt
som skære Pinseslammer;
den skinner foran Vej og Værk
i ædel Strid og Stræben
og døber Tanken i sit Baal,
saa større Tiders Tungemaal
kan dæmre os paa Læben.

Vor Gud skal være rank og stor —
han sidder bøjet, bundet,
med døde Slægters blinde Ord
om alt sit Væsen spundet.
Vi trænger til en Sommersang,
hvor Tonen glitrer gylden.
Vi folde vil vort Væsen ud
mod Livets frie, friske Gud,
saa Skønhed soner Skylden.

Solsangen.

Nu hælder Europa mod Sol igen,
og Syden blæser paa Norden.
Fugletræk over Landene gaa,
Mulden lugter saa mæt og raa,
det kribler i Ryggen af Jorden.

Dg Engen bli'r grøn, og Urten faar Røn,
og Arret af Brynde lider.
Nu trækker det op over alle Sted
igen til den store Frugtbarhed,
Gensfødelsens svangre Tider.

Det bløder af Glæde i mit Sind.
Saa klare Dage rinder.
Paa Marken staar Koen veltilfreds
og æder af det salige Græs,
som Solen gennemskinner.

Se, Træerne løbes af ungt Begær.
Paa Brinken de Følfod. bære
en Blomst saa trodsig gul, som en Ed
mod Dagens solgrønne Herlighed,
at Ufrugt evigt skal være.

Se Fjordens dybe, svale Blaa!
Et Utal af faldne Brande
fra Baalet højt i Himlens Blaa
ligger og hopper lystigt derpaa.
Der leger Ild over Både.

Der fløjter Fugl, der summer Insekt —
der ligger en Lykke forborgen.
Nu Kvinde og Hundyr, Korn og Siv
besvangres skal med det evige Vin,
som vaktet i Tidernes Morgen.

Det bloder af Glæde i mit Sind.
O Rigdom, hvori jeg svømmer —
Sol-Savn, hvori jeg drømmer!
Der kommer en Tid, en underfuld,
da Græsset er grønt, og jeg er Muld.

Sommer.

Der bølged Sommer=Salighed
fra Solens Flamme=Helved ned,
og Livet loved Jordens Navn,
mens lys den laa i Rummet's Favn.

Dg du, min kaade Hjertenskær!
du ghynged mellem Havens Træ'r,
saa Luften brast i Gi'p og Sus
ved dine Kræfters Sommer=Rus.

Den hvide Kjole fo'r omkring
forvodne Formers Buesving
i vilde Kryst og kaade Jag,
som stækked mine Mandedrag.

Dg ved din Vigen og din Kunst
der ghynged Gren og Blad og Blomst
— — der ghynged baade Dag og Duft,
og Skyer ghynged gennem Luft.

Da ghyged Sengen i mit Sind,
da ghyged Sol, da ghyged Vind,
da jog og ghyged alt mit Blod,
og Stedet ghyged, hvor jeg stod.

Jeg folte mig saa svimmelt stærk
som de, der evner evigt Værk,
og drømte, Verden drejed sig
om Blodets Dans i dig og mig.

Tilfældighed.

Som et Udbyr ligger en natmørk Sky
over Måanens Gry;
den holder mod Nord et Gab paa Klem —
der stikker en Spids af Halbmaanen frem,
den vokser af Gabet i Skyens Rand
som en gloende Hjørnetand.

Om lidt er vel Maanen en Maane,
om lidt er vel Skyen en Sky;
men de bliver det aldrig i denne Sang.

Du mørke Dyr i yderste Dst!
Hvad er din Lyst?
Hvortil skal du bruge den brændende Tand,
som lyser ud over Hav og Land?
Der rinder vel Rædsel og Hjerteblood
om Tandens fra Od til Rod.

Om lidt er vel Maanen en Maane,
om lidt er vel Skyen en Sky;
men de bliver det aldrig i denne Sang.

Jeg gav mig Tilfældigheden i Vold,
og nu er den Trolld.
Jeg veed saa inderlig god Bæstet,
men føler som den, der intet veed.
Og er Maanen en Tand og Skyen et Dyr,
saa er Livet et Eventyr.

Om lidt er vel Maanen en Maane,
om lidt er vel Skyen en Sky;
men hvad rager det mig og denne Sang?

Middagshvile.

Anders ligger i Karlerum,
Hestene stamper i Staldgulvs Sten,
Anders tænker paa Middagsflum —
og paa andre Ting — og en anden een:

„Ellen rejste ved Høslætstid . . . .
hør, hvor den tuder, den Søndengalm . . . .
Ellen rejste ved Høslætstid . . . .
muggent lugter min Sengehalm.

„Luften er flimmer og blaaliggraa . . . .
Tvestjært falder fra Bæggen ned.
Men hvad nu Ellen hun tænker paa,
Ellen enest i Verden veed.

„Som hun kunde rive Stubbene af!
 Som hun kunde le En Sommer i Sind!
 Men sløj var jo Lønnen, Husbond gav,
 Og hun var jo snurr som en Hvirvelvind.

„Ellen rejste . . . . naa ja . . . . hvad saa? . . . .
 Kæreste op og Kæreste ned! . . . .
 Røgen blaaner hen i det blaa —
 Hjertene rnger i Ewighed . . . .“

Søndengalm = hed Søndenvind.
 Tvestjært = Drentvist.
 snurr = ilsindet.

før Daggrø.

Det er silde paa Nat i sildig Høst.
Dybt sover Bænde og Binde.
Grøets Kilder fjernt i Øst
begynder snart at rinde.

Under Himlen hænger det hornede Næ,
det magre Næ,
smygende ind imod Busk og Træ
et livstræt Lys —

Et Lys, der hviler sig mildt og mat
Side om Side med tunge Skygger
tyst i Stilhed og Nat.

Dorste Stjerner med søvnigt Skin
bier paa Dagens Komme,
paa Solens Bagt.

I Bakkesodens Grønning,
der har jeg lagt mig ned.
Langs Muld og Mur og Mønning
ligger den svale Fred.
Og kun mit Hjertes Dønning
flaar højt mod Stilheds Bred.

Jeg føler, at Uhyet det trætte
og Skyggen den løndomsfulde
har lagt sig thst til Rette
paa mit Ansigt som paa Mulde. —
Her driver jeg og Jorden hen
i et Stænk af Evidhed.

Jorden.

Astenskæret er i Skyer begravet, —
dæmpet Donnen høres over Havet.

Skjerne hæver sig med hidjige Kamme
som en Hjerne, hvis Tanker tit slaar i Flamme.

Som en Jættehjerne, der harmspændt higer
hen gennem Sommerens varme Riger.

Og Lynene sprænge i Natten ind
som gloende Splinter af staalhaardt Sind.

Jordenen runger over Gaarde og Hytter,
Skjerne tale, og Jorden lytter.

Skjerne tungt over Jorden melde
Timen for Vejrets Enevælde. — —

Min Higen ænser intet og ingen,
Vejrets Kræfter strømmer under Vingen.

J Blinde spænder den Farten frem
over bange Sind og brændende Hjem.

Drømmer sig eet med de lynende Skyer
og tror, at Befrielsens Time gryer.

Augustnat.

Marken duster af modent Korn
en sildig Aften i Høst, —
op over Fjorden et Maanehorn
stiger i yderste Øst,
stanger ind i en liden Sky
et gyldentblødende Saar,
mens hen over Bover og Bange
Binden vaklende gaar.

Langs Skoven fører den alfar Vej,
furet af Hjulets Fælg, —
Løvet gaber i Mode mig
med tusinde Skygesvælg;
Skoven lurker med skumle Hvist,
lumsk som en hungrig Trolde — —
jeg aner de Svælg saa dybe
som Helved og Hedenold.

Skjerne sejle i sindig Flok,
flade og sorte de ses,
den største ligner en Djævlerok
med en Taagefinne-Kres;
de strække gennem det Ewigblaa
Luffer og Tunger ud; —
thyst mellem Skjernes Kande
fastes med Stjernesud.

Natten rider paa Jordens Rng
i Ruumet sit Elverridt,
rækker sin Skaal, og jeg drikker tryg,
til Nattens Bæsen er mit.
Elfte dig Gud, min Hjertensker!
Jeg elsker den store Nat,
rider med hende i underligt Vejr,
elversfudt, besat . . . . .

Baal.

Lusten var mæt af Mørke,
Jorden var tung af Nat.
Da tændtes paa Bavn et skinnende Baal,
og Blæst tog i Flammerne fat.

Gnisterne fæg som en Ildsnø om
i Lustens stormfulde Dde;
Luerne sneg sig om Beddet og glammed
spottende Mørket i Møde.

Slog sig som vilde Binger ud,
til Flugt mod Himlen vendte,
svøbte sig opad den bølgende Blæst,
som om det var Blæsten, der brændte.

Men Beddet smuldred i Ildens Bold, —
og just som dets Kraft var tæret,
fløj Flammerne bort som Mandeslyn —
jeg saa kun Mulmet og Vejret. —

Som Baalet flammer min ensomme Sjæl,
saa Skær og Skygger skælver
vide ud i den vældige Nat,
der over mit Syn sig hvælver. —

Dg medens Beddet som Aske sank,
og Matten faldt til om Skæret,
stod jeg og stirred udover min Død,
men saa kun Mulmet og Vejret.

Sagn.

Det Barn, der dor inden Daaben,
kan ikke faa Himmelen aaben.

Det sidder nøgent i Nattens Vind,
og hulker for at komme derind.

Gaar der en Mand ad samme Sti,
ved samme Nattens Tid forbi —

da for hans Fod det bitte Barn
trimler af Sted som et Nøgle Garn.

Det klager og jamrer: „Mand, Mand!
Drd, Drd! — Vand, Vand!”

Det klager og jamrer i spæde Raab:
„Mand, Mand! — Daab, Daab!

„Jeg lider Kuld’, og jeg lider Meen.
Av, der slog jeg min Kind paa Sten,
av, der staf jeg min Nhg paa Tjørn!

„Mand! Jeg har ikke Hjem og Sted,
vilde saa nødig i Helvede ned,
Djævelen er saa ond ved Børn“.

Det trimler hen over Sten og Knold,
Bejen er vaad, og Vinden kold.

Det trimler hen for hans tavse Fod,
omkring det klæber sig Smuds og Blod.

Det klager sig atter: „Mand, o Mand!
Kan ikke du døbe i Ord og Band,

„saa tag mig om min arme Krop
og bær mig paa Kirkegaarden op,

„og grav mig ned, før Hanen falder,
i Jord, hvor Kirkens Tagdryp falder.

„Kunde hænde, naar Præsten da nævner Guds Navn
inde i Kirkens viede Favn,

„at over den Jord, hvori du mig slap,
de hellige Tagbrynsdraaber drap —

„da gælder dette for Daaben,
og Himmelen lades aaben“. —

Er Manden ræd for det bitte Barn,
som trimler om i Skidt og Skarn,

og tør han ej give det kristen Daab,
maa det atter i Jorden uden Haab.

Sagtmodigt da klager det sidste Gang,
det lyder saa tungt som Vinden sin Sang:

„Der er Bølger om alle Strande,
hvi nægtes mig Daabens Bænde?”

„Kulden galer i Karme.
Hvor er min Moders Barme?”

Det stanjer og hælder sit Dre ned
og lytter til Jorden:

„Tys! Nu galer Hanen den sorte.
Hvor er min hvide Skjorte?”

„Og nu galer den gule.
Hvor er min Grabsens Hule?”

Paa Bunden perler det Angstens Sved,
det lytter til Jorden:

„Dg nu galer Hanen den røde
for Glden under de døde.

„Ak — hist galer Hanen den blaa
blandt Himlens Stjerner smaa“.

Nu skal det skynde sig ned i Graven..
Det stenter af Sted, forrevet, forgrædt,
med Stenkast-Hop fra Plet til Plet;

thi snart galer Hanen den hvide
for Dugning i Østerlide.

Det grønne foraar.

Det grønne Foraar
med Sol i Sinde
er kommet til os
for Sondenvinde.

Af Engen aander
en Bellugt vide
i Blomsterdrifternes
Ungdomstide.

Den Muld, som Vaaren
nu atter arber,
er skjult af glade,
kofette Farver.

Om fine Blomster
letfindigt svinger
sig Sommerfugle
paa fine Binger.

Mit Hjerte hilser
det forårs-skære
med Ja og Amen
og „Lovet være!“ — —

Paa grønne Agre
din Fod skal træde,
du friske, fagre,
min Hjertensglæde! — —

Jeg drømte.

Jeg drømte, at jeg og min Hjertenskær
skulde fare til fjerne Lande,
hvor Solen var større, og Vaaren
bar rigere Lov om sin Bunde.

Jeg drømte, at jeg og min Hjertenskær
skulde fare fra Hjemmets Stængsel,
og vi skulde Frihed finde
for al vor evige Længsel.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskær
gennem Drømmens Nætter og Dage —
og vi skulde sammen bygge
og aldrig længes tilbage.

Vore gamle Guder som Klipper stod,
vilde stænge for Stavn og Færden —
vi lukte for dem vort Dje
og bad til den vide Verden.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskær
vore fjendste Guder til Grunde —
og slog deres døde Tavler
med Ord fra levende Munde.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskær
gennem Skum og skinnende Bøve,
og trodsigt vendte vi Ryggen
til Guld og til grønne Skove.

I Landet, hvor vi vilde bygge og bo,
var der Ungdom og Vaar og Helse —
og Bæft i Klarhed og Skønhed
og Sjælenes frie Frelse.

Spillemanden.

Bed Sommerfarvernes festlige Glans,
druken af Evigheds dybblaa Bæger
spiller Pan til en Galningedans.

Ung ligger Jorden under Himlens Blaa,
alle Bange grønnes saa vide,
dejlige Piger danser derpaa.

„Dans i jer dristige Sommerdragt,
Solstin skal svimle jer ind i Dine,
Dansen skal gaa i knitrende Takt!

Dans, saa det suser omkring jert Sind,
suser, som hist, hvor Solstuen sejler,
dans, som I fo'r for en Hvirvelvind!

Dans, saa Blomsterne brister i Blod,
hvor jere fejende Fodder farer!
Dans, saa I synker ned for min Fod!”

Fløjten tav. Deres Sjæle han skuer
skælve Farvel i leende Baande
hen gennem Lemmernes bævende Buer.

Straks han en knivskarp Tone stryger
ud af en Fiol med en eneste Stræng,
og med et Hvin deres Sjæle slyger —

Slyger som Avner mod Himlens Sol,
slyger som Avner for evige Binde
i Sommerdagen, der ledes i Blinde.

Nornerne.

Den Sang gaar det aabne Blaa i Vold,
som Vindenes rige Slæben.
Jeg synger for Hjerte og Sten og Trold,
hvad Livet har lagt mig paa Læben.
Der snurrer den Sol, den Helvedes Brand,
i Rummet's gabende Kulde —
og heder til Dis al klar Forstand
og ægger Rød og Mulde.

Om Morgenen stiger et Brandskær op,
som fra en Dommedags Vaade.
Der løfter sig Kvidder fra Tue og Top
til Lov for Guds Sol og Naade.
O — evige Afstand, du mildner alt,
du er som Alkærlighed selve!
Det Hul, hvor vor Stjerne falder og faldt,
det ser vi som faste Svælve.

Om Aftenen daler et Brandskær i Vest
 — vi staar som en Lykke os hændte —,
 det ses, som i jagende Østenblæst
 det ganske Amerika brændte.
 Men Jorden løfter sin tunge Ryg
 og drejer os dybt i Skygge,
 og skænker os Natten med Søvnens Bryg
 af Drømme, skønne og stygge.

Nornerne holder i Evidhed
 den store Rok i Drejen;
 de svinger Mælkevejen,
 saa Syd=Stjernen piber derved.
 „Saalænge Jordenen gaar“,
 det synger de højt paa Stade,
 „skal Sommer og Høst, Vinter og Vaar
 i Evidhed ej aflade“.

Saa spinder de Livets Skæbnetvind
 i Lag om Jordens Sider.
 Vi maaler en Stump af det dyre Spind
 med tusindaarige Tider.
 De spinder Liv af Mulde og Bejr —
 de tvinder Sønnen saa trolig

---

sammen med Traaden i Stjernesfær,
i Midnat mørk og rolig.

— —

De spinder det frem mod den store Sum,
alt det, som af Kloden evnes.

Den lille Jord i det store Rum
skal stedse rundere jævnes.

Der styrter Tinder med Brist og Skrald,
og Muld med Floderne skylles.

Alle Bjerge de staar for Fald,
og alle Dale skal fyldes.

— —

Aften.

Det damper af Eng, det skinner af Dugg,
og Vandene slumrer i vage Bugg.

Der daler Fred over Jorden ned
og over mit Hjertes Ensomhed.

Den glider saa sagtelig fra det blaa,
hvor evige Verdner lydlost gaa.

Min Sjæl er af dybe Drømme fuld,
den spejder og lytter over Mark og Muld.

Og Dæmringen drømmer i Vest og Nord,
og Smaastjer i højt over Jord.

Jeg renser mit Blik i Himlens Blaa
og gemmer i mit Sind alt sagert, jeg saa.

Højsang.

Opstandelsen spulmer
gennem døde Skove,
brister frem til Liv
i Knop ved Knop.
Den hele Vinter Skovene stod
som Dødingesklæder
af graa Skeletter
med vredne, knoklede Grene.
Da kom fra det høje
Opstandelsens Kraft
og fra Dybets Aarer
Opstandelsens Saft.

Der gik Skabelsens Dage over Jorden,
der gik Ushets Bliv:
„Bliv Grøde! Bliv Liv!
Bliv Skønhed, du friske,
alle stærke Drømmes Moder!”

Lad mig love, lad mig prise
 i ærbødige Rhythmer
 dig, min Hjerteglædes Rodmund,
 dig, min Hjerteglædes Solhvæl!
 Højlovet — Halleluja! —
 være Jorderiges Vaar!

*

Starer af udspændte Binger
 ror i den lysende Luft.
 De sol-fære Fugle
 med Soltiden komme;
 de vil synge, de vil kvikke,
 de vil elske, de vil ynge
 under Løvsales Hvælbinger —
 hil deres Kærligheds Tid!

Jeg hører Hannernes Højsang klinge:
 „Kom, elskede Hun! Det er Vaar!
 Du kan tro, der er Varme under min Binge,
 og mit Hjerte med Elskov slaar!”

Hellige Vaar!
 Giv ogsaa mig, giv mig igen

min fagre Kærlighed!
Giv mig min vilde Øst igen,
og tag for den
min lunkne Hjertefred! —

Lad mig love, lad mig prise
i ærbødige Rhythmer
dig, min Hjerteglædes Rodmund,
dig, min Hjerteglædes Solhvæl!
Højlovet — Halleluja! —
være Jorderiges Vaar!

*

Der gaar Skabelsens Dage over mit Hjerte —
der er Ans i mine Tanker,
der er Ans for tusind Læber,
for tusind Blomsters Blade,
for tusind skønne Kvinder!

D — hvilken Bolge for en eneste een,
om hun dukker sig deri,
inden Vaaren er forbi!

Skøn Jomfru! Tor du færdes,
hvor jeg baner Vej?

Al Jorderigs Ungdoms Attraa sig slynger
 omkring mine Tanker som Elvertaage,
 saa Sind og Solstin og Himmel ghynger,
 mens drufne Sanser fogler og synger:

Hvad skal Vin om fagre Former
 al den lyse Nat i Vaaren?
 Hvad skal Tvang, hvor Længsel stormer,
 ungdomsbaaren, høvdingfaaren?
 Se til Fuglen under Himlen!
 Se paa Bang til Blomsterbrimlen!
 Himlens Fugl og Markens Lilje
 følge deres Ungdoms Vilje
 hele Vaaren! —

Skøn Jomfru! Din Færden
 følge min Vej!
 Mit Bæsens Hvalv
 er et flammende Skæl —
 jeg er mer end en Verden —
 med min Vinge over dig!

Vi vil sorgløst trampe Slangen under Hæl
 mellem brunstige Blomster i Enge!

Jeg elsker baade dit Legem og diu Sjæl,
men veed ej, hvor sandt og hvor længe. — —

Lad mig love, lad mig prise
i ærbødige Rhythmer
dig, min Hjerteglædes Rodmund,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højlovet — Halleluja! —
være Jorderiges Vaar!

*

Atter vil den sagte komme,
Tiden, da min Sol er omme,
da min Tungvind holder Vagt
over Jord i Dødens Magt — —
naar Fuglene er fløjne —
naar Violerne ligge
med brustne Dje — —
naar Stormen hvæsser Skumkam
paa Vandenes Glade —
naar Stormen dømmes Dødsfald
over Rosernes Blade — —
naar Løvet gulner
og Døden dæmrer

over Skov og Bænge,
over Agre og Enge.

Men nu vil jeg love
i ærbødige Rhythmer
dig, min Hjerteglædes Rodmund,
dig, min Hjerteglædes Solhvælv!
Højlovet — Halleluja! —
være Jorderiges Vaar!

Vintermorgen.

Winterne blaaner i Taage —
og Vintersolen, der stiger fjern,
ligner en Blade af glødet Jern . . . . .
frosnen Sne under Skoene knirker,
og alle nære Skrænter ser ud
som Ruiner af faldede Kirker.

Isen ruger paa Bandede trindt,
som var Bolgesladen stivnet til Flint
i en mørk, forbitret Stund.
Jeg føler mit Sind af Kulden tynges,
Kimen stænker med graat mit Haar,
hen over Sti som en Gubbe jeg gaar,
vil atter ved Sol forhænges.

Hen over Sti som en Gubbe jeg gaar
mod Vhen, bag hvilken Bakkerne slaar
en Bue, aaben mod Fjorden.

Dg Byen er dybt under Taagen sænkt
som Sodom under det døde Hav;
den røber sit Liv alene
ved Bognes Kullen og Hestes Trav
paa Gadernes haarde Stene.

Da aabnes Bakernes Taagevizir,
og Stadens Rygning sig rejser,
hvor Menneskestolthed knejser
i ranke Tinder og Spir.

Solen brister i tindrende Brand —
det blaa over Jorden spændes.

Jeg strækker min Mand over Luft og Land,
til Tanterne flimre og blændes. —

En tungsendig Sommermidnat. —

En tungsendig Sommermidnat
stod jeg under Skovens Bryn.
Stormen gennem Løvet sled sig
frem i vild, fortvivlet Styrke,
saa at Skoven haabløs vred sig
om sit Indres tunge Mørke.
Alle Stjerner stirred sløvt,
som de ikke ænsed Jorden.

Dg igennem Markens Grønsvær
sived hen et Sorgens Sus,
evned ingen Dugg at græde,
isned Urt og Blomst til Roden, —
vilde jeg ad Bangen træde,
klamred Græsset sig om Joden,
klamred sig, som hvert et Straa
skjalv for Livet, angst og ensomt.

Frem mod Himlens Dæmringsdromme
stævnte stormblaa Skyers Tog
fjernt i Natten, dybt i Nord. —
Vejrets Beer efterhaanden
strøede ud mit Jeg om Jord, —
pinte sig igennem Aanden,
som de sled og sønderrev,
til den eet med Verden blev:

— en tungsindig Sommernat.

Pan.

I Univerjets evige Blaa,
 hvor Kloderne tavst om Kloderne gaa — —

i Jordens Luft, hvor Torden og Storm,
 Solskin og Slud som Stemninger skifter,
 mens Skyerne skifter Farve og Form
 og jages af store, urolige Drifter — —

i Kræfternes Løb ad Lovenes Vej,
 manende Jordlivets mylkrende Kuld
 af Muld, over Muld, i Muld — —

jeg aner en Gud, et evigt Jeg,
 der har Nerver i Klodernes Indre
 og i Slægternes Marv,
 og hvis Evner fra Solene tindre,
 og hvis Væsen er Væsnernes Løb.

Han vakte Fædrenes „hellige Ord“
i Tanker, der spurgte Himmel og Jord;
han vakte Tvivlen i Sønnernes Sind
og aanded Fornjelsens Østenvind
over hæmmede Evners Ranker. — —

og Higen mod denne al-rige Gud
strømmer som en Sankt-Elmsild ud
fra Tinderne af alle Folkeslags Tanker.

O Livets Mester!

O Livets Mester! Sænk mit Syn
i Afnaturen dybt!
Der flammer evig Klarheds Lyn
i skjulte Kræfters Krypt.

Med Dret vendt fra Døgnets Straal
jeg stundom tror at fange
et andet Mandens Modersmaal
i fjerne, dunkle Klange.

Mit hele Væsen klynger sig
til Himlen og til Jorden
og føler, alt forhynger sig
i evig Verdens-Borden.

Mit Væsen higer grønnende
mod Verdens Hjertekamre,
hvor dine evig-dønnende,
vulkanste Pulsflag hamre.

O Livets Mester! Sænk mit Syn
i Alnaturen dybt!
Der flammer evig Klarheds Lyn
i skjulte Kræfters Krypt.

---

foraarsmorgen.

Storken og jeg gaar Morgentur
og veksler et Blik iblandt,
mens Solen tøvende staar paa Tur
paa Jordens yderste Kant.
Over Græs og Muld, af Bæde mæt,
ligger Skinnet spinkelt og let,
men slebent blankt over Rærene.
En vældig Drm fik Storken ædt
med Næbet i Muld til Fjerene.

Storken og jeg gaar hver sin Vej,
men mødes nu og da.
Den ene spørger den anden ej,
hvor Fremmedkarlen er fra.
Solen vover sig ud i det blaa,
Mulden lugter saa frisk og raa

af indre, graadig Grøde.
I Dag vil Folk af Senge opstaa,
som om de stod op af Døde.

Storcken gaar med sin Skygge paa Slæb,
skræber over en Knold,
stanser og snyder sit muldne Næb;
og flyder Dagen i Vold.
Ræven luffer med Smil fra Gaard,
som havde han smagt baade Binge og Vaar,
mens Bonden sov hos sin Kone.
Den store Soltrold har brygget Vaar —
vi er i hans Uventyr-Zone.

Middag.

Et heftigt Jldstænk mod det haarde Blaa
staar Middagsolen hed i strittende Straalen.
Den tørre Muldbrink er saa pulvergraa,
Insekter summer over Algerkaalen.

Den stille Dag sig strækker vidt og højt.
Omkring mig Myg og Sommerfugle spirrer.
Fra Luft og Lov der pibler klare Fløjt.
I glarfin Dis de fjerne Flader dirrer.

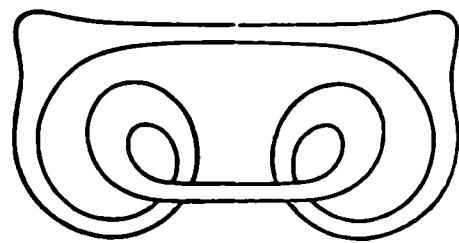
I Søens blanke, afmagtstunge Vand
staar Fisken stiv og dum fra Gab til Hale.
Nu slog den Snuden mod den bratte Strand
og nøs og dasked hen i Dybets Dale.

Der ligger den paa Bund i Søen klar,
og fra dens Snude gaar tilvejr's en Boble:

den stirrer op mod Overfladens Glar,
hvor Solen ghynger som en ildgul Gople.

— —
En Bondepige sidder i en Groft —
med korte Særkærmer, nøgne Arme.
Man ser det øverste af Barmens Kløft —
der ligger Draaber, Sol og Rødets Varme. — —

Det er saa varmt og godt ved Muld og Strand.
Det er en Sommerdag i Danmarks Land.

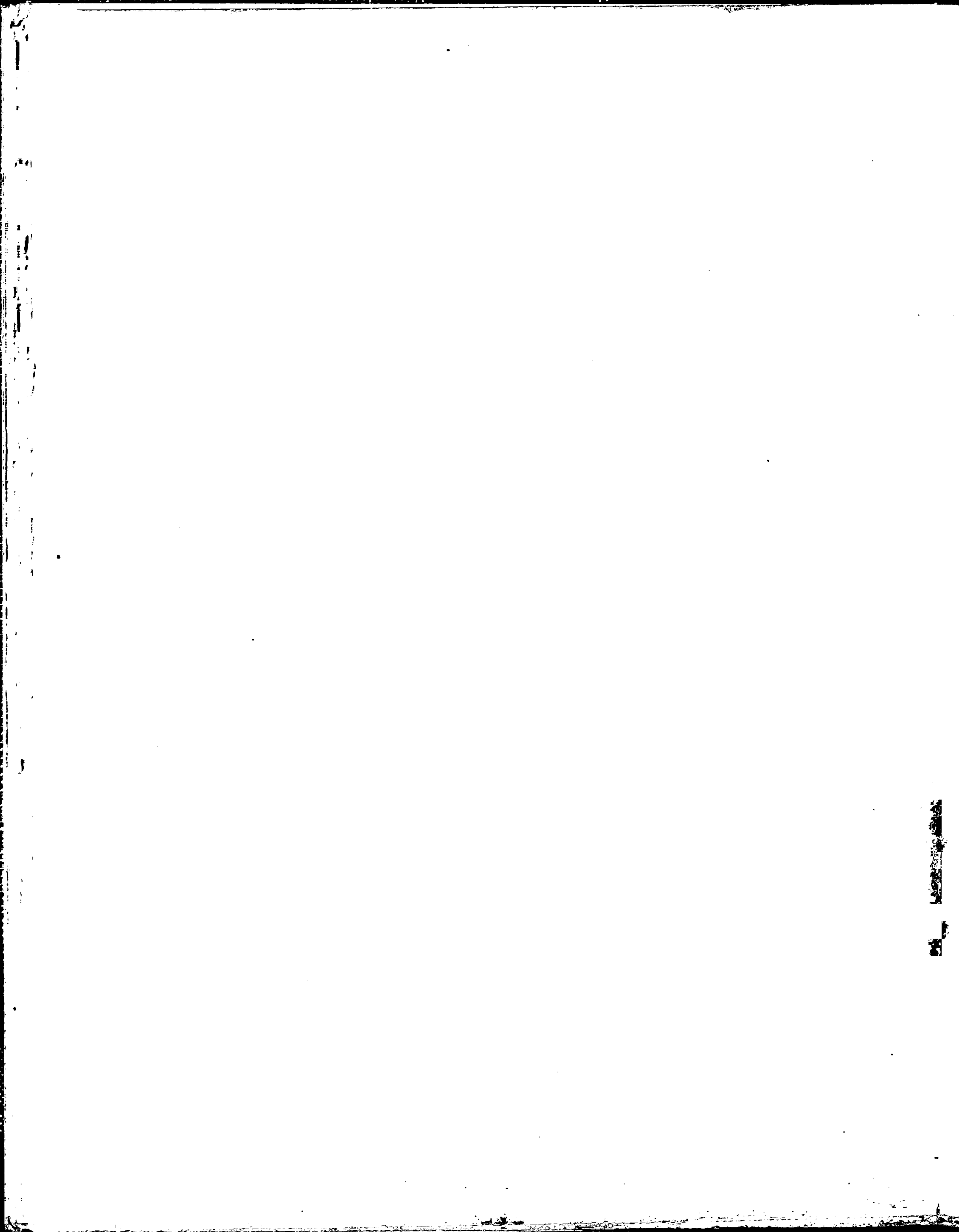
Indhold.

	Side.
Vor Moder Jord	5.
Sommermorgen	7.
Ved Vinduet	9.
Hymne	12.
Solsangen	15.
Sommer	17.
Tilfældighed	19.
Middagshvile	21.
Før Daggrø	23.
Jorden	25.
Augustnat	27.
Baal	29.
Sagn	31.
Det grønne Foraar	35.
Jeg drømte	37.
Spillemanden	39.
Kornerne	41.
Aften	44.
Højsang	45.
Vintermorgen	51.
En tungfindig Sommermidnat	53.
Pan	55.
O — Livets Mester	57.
Foraarsmorgen	59.
Middag	61.

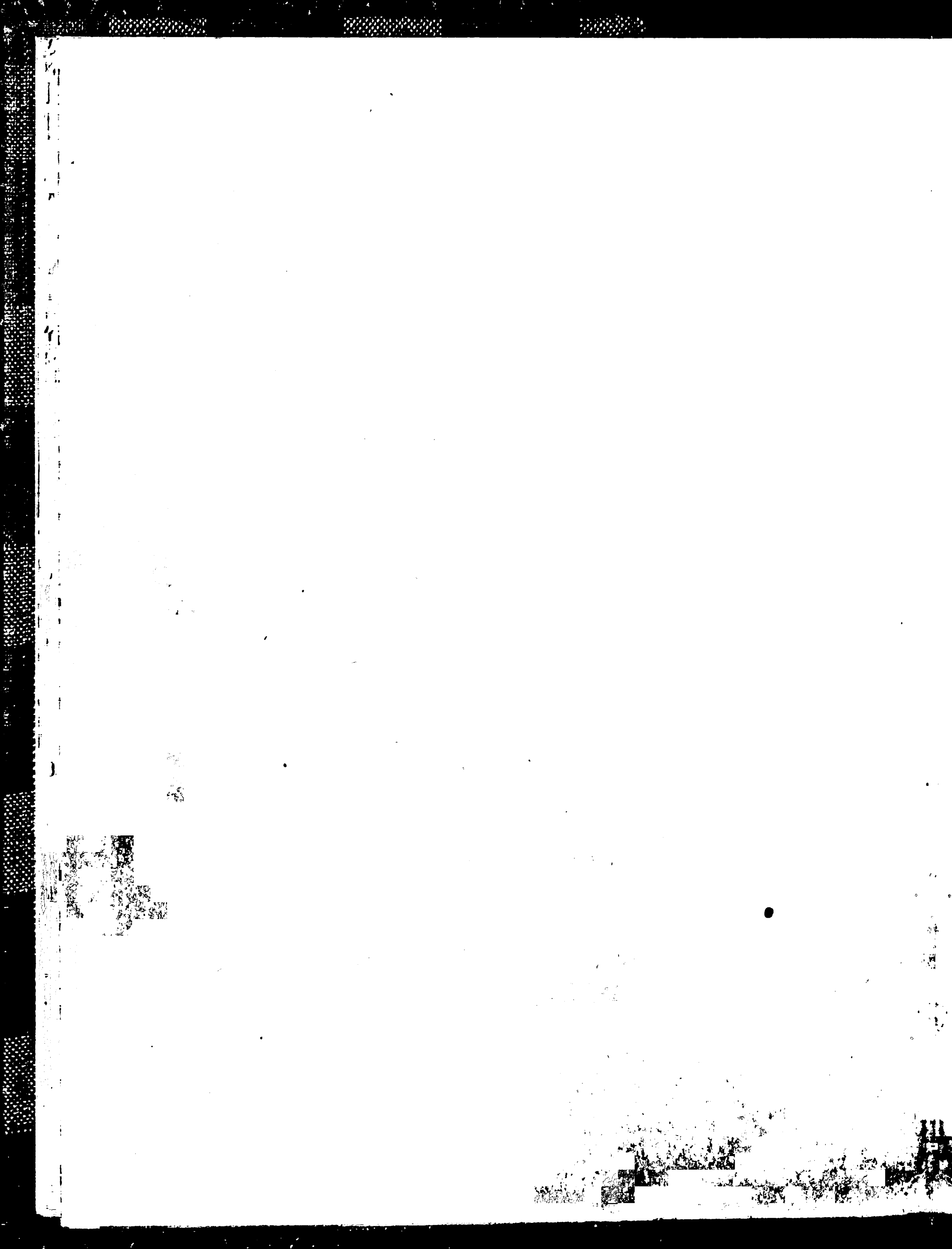

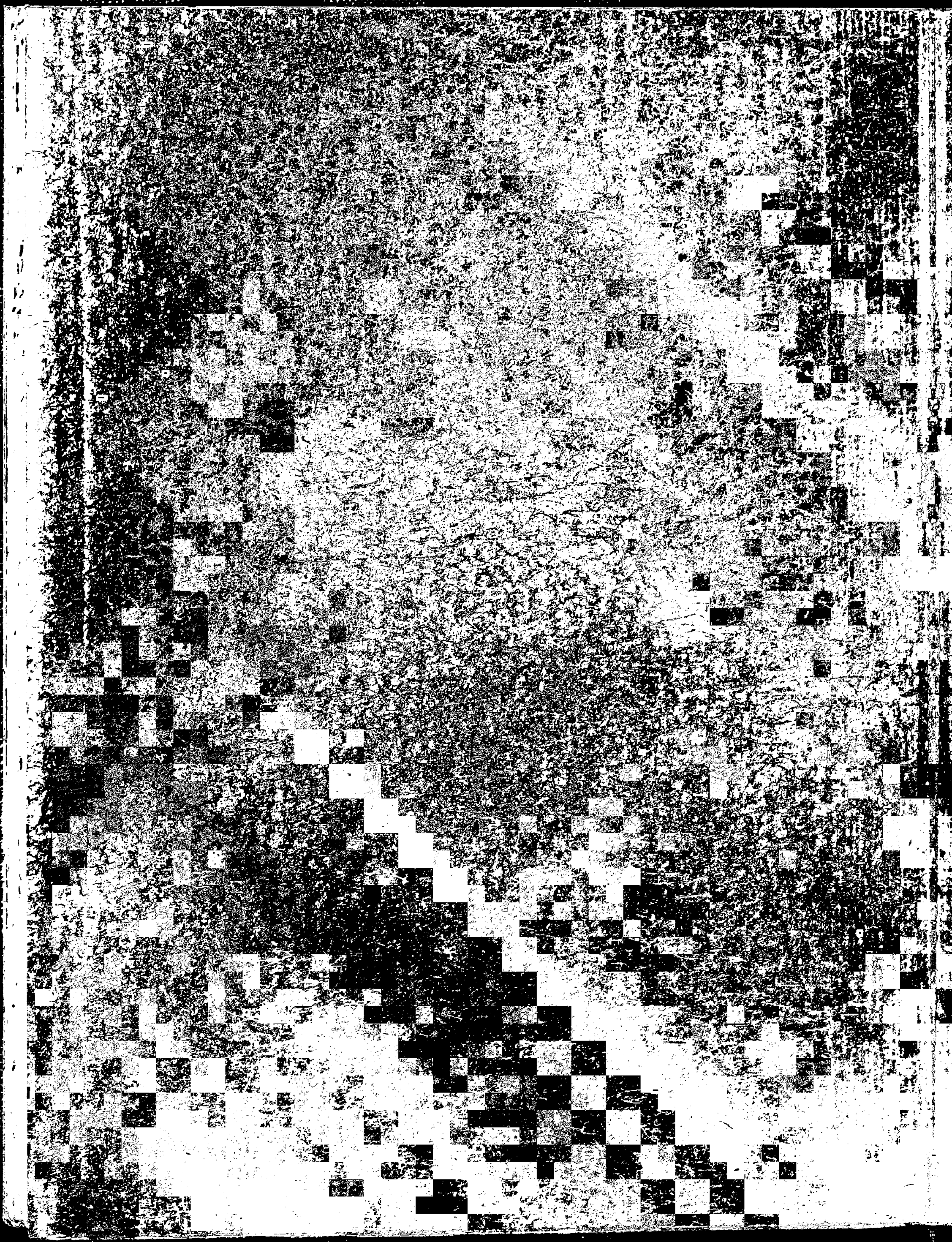
UDSOLGT

Foruden nærværende Udgave er trykt 100 Eksemplarer paa ekstrafint Papir (à 75 Øre). Disse kan kun faas paa Bestilling.

on July 10~~th~~ 1971 83

